

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou LL.M. ve věci

žalobkyně: X, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Žabenským
sídlem Prvního pluku 206/7, Praha 8

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
sídlem Křížová 1292/25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2024, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 28. 2. 2024, č. j. X, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4 719 Kč k rukám advokáta Mgr. Martina Žabenského, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně požádala dne 14. 9. 2022 o starobní důchod s datem přiznání 12. 12. 2022. Žalobkyně žádala o uznání péče o tři děti: X, narozeného X, X, narozenou X, a X, narozenou X.
2. Rozhodnutím ze dne 21. 6. 2023, č. j. X, žalovaná žádost žalobkyně pro nesplnění podmínek § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, zamítla. Konstatovala, že důchodový věk žalobkyně činí 62 let a 8 měsíců a při jeho stanovení bylo přihlédnuto k výchově dvou dětí. K výchově dítěte X, narozeného X a zemřelého X, nebylo možné přihlédnout, neboť nebyla prokázána doba péče. Žalobkyně ke dni 12. 12. 2022, od něhož žádala o přiznání starobního důchodu, důchodového věku nedosáhla. Její věk činil pouze 61 let a 2 měsíce.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla námitky žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 21. 6. 2023 a toto rozhodnutí potvrdila. Uvedla, že dle vyjádření žalobkyně byl její X ve věku tří let umístěn do Ústavu sociální péče Vejprty z důvodu silného poškození mozku a záchvatů a poté přemístěn do Ústavu sociální péče Liběšice. Dle žalované však v řízení nebyly doloženy žádné doklady prokazující, že byl X do ústavní péče umístěn ze zdravotních důvodů, což je nezbytné pro aplikaci § 4 odst. 1 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, ve znění do 31. 12. 2022 (dále jen „vyhláška č. 284/1995 Sb.“). Dle žalované chybí listinný důkaz vystavený lékařem, který by konstatoval, že zdravotní důvody dítěte byly takového charakteru, že dítě muselo být umístěno do ústavní péče, čímž bylo ženě znemožněno o dítě osobně pečovat. Z lékařské zprávy ze dne 19. 6. 1984, kterou žalobkyně předložila, vyplývá, že žalobkyně porodila v roce X z prvního těhotenství chlapce, u kterého byla pozorována od narození psychomotorická retardace. Po celkovém vyšetření byl zjištěn komunikující hydrocefalus s atrofií mozkové tkáně. Dítě bylo umístěno v ústavu sociální péče. Více lékařská zpráva neuvádí.

II. Žaloba

4. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované včasnou žalobou, v níž namítala, že o syna X řádně pečovala po celou dobu jeho života, tj. od X do X. Od narození do tří let věku o něj pečovala osobně doma a od tří let věku byl syn na základě medicínské indikace umístěn do ústavního zařízení. Pro účely stanovení důchodového věku žalobkyně je tedy na místě uznat dobu péče o syna X v plném rozsahu od jeho narození až do jeho úmrtí, tj. celkem 10 let a 8 měsíců. Z odůvodnění napadaného rozhodnutí plyne, že k prokázání důvodu umístění syna do ústavní péče musí být předložen listinný důkaz vystavený lékařem, který by konstatoval, že zdravotní důvody dítěte byly takového charakteru, že dítě muselo být umístěno do ústavní péče. Takový požadavek je dle žalobkyně nepřiměřeně přísný a nemá oporu v právních předpisech. Žádný právní předpis nestanoví, že by existence zdravotních důvodů pro ústavní péči ve smyslu § 4 odst. 1 vyhlášky č. 284/1995 Sb. musela být prokazována listinným důkazem vystaveným lékařem. Není zřejmé, z čeho žalovaná dovozuje, že existence

zdravotních důvodů pro ústavní péči ve smyslu § 4 odst. 1 citované vyhlášky nemůže být prokázána i jinak. Postup žalované, která odmítá akceptovat jakýkoliv jiný důkaz nebo argument než dobovou lékařskou zprávu, kterou žalobkyně nedisponuje a nemá ji ani jak získat, je projevem přepjatého právního formalismu, který nelze akceptovat. Podle právních předpisů platných v letech 1984 až 1991 bylo umístění duševně postiženého dítěte do ústavu sociální péče možné pouze ze zdravotních důvodů. Existence vážného duševního postižení u syna X byla přitom v řízení jasně prokázána a ani žalovaná toto postižení nezpochybňuje. Do ústavní péče z nezdravotních důvodů mohlo být podle tehdy platných právních předpisů dítě umístěno např. kvůli porušování povinností ze strany rodičů nebo kdyby se jednalo o trest či výchovné opatření. Nic takového se v posuzovaném případě nenastalo. V takovém případě by dítě ani nemohlo být umístěno v ústavech sociální péče pro duševně postižené děti, ale v dětském domově či nápravném zařízení. Existenci zdravotních důvodů je dle žalobkyně nutné posuzovat v kontextu tehdejší doby a zejména tehdejšího zdravotnictví a systému sociální péče. Podmínka uvedená v § 4 odst. 1 vyhlášky č. 284/1995 Sb. je v posuzovaném případě splněna již tím, že se jednalo o umístění dítěte s těžkou psychomotorickou retardací do ústavu sociální péče. Není rozhodné, zda o dítě bylo teoreticky možné pečovat i doma, resp. zda ústavní péče byla jedinou možností, neboť § 4 odst. 1 citované vyhlášky takovou podmínku nestanoví. Žalobkyně se ocitla v důkazní nouzi nikoliv vlastní vinou, kdy objektivně není možné předložit listinné důkazy ve formě dobových lékařských zpráv.

5. Žalobkyně dále namítala, že k prokázání rozsahu péče o syna X navrhovala provedení výslechu svědků, konkrétních osob z okruhu nejbližší rodiny a rodinných známých. Žalovaná sice tyto důkazní návrhy v napadeném rozhodnutí zmínila, ale nijak se s nimi nevypořádala. Nevysvětlila, proč tyto důkazy neprovedla. V situaci, kdy nebyly dohledány objektivní listinné důkazy, je na místě využít všechny nabízené důkazní možnosti včetně výslechu svědků. Navržené svědci jsou způsobilí svými výpověďmi vyplnit mezery, které žalovaná v důkazním řízení spatřuje. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě zdůraznila, že § 4 odst. 1 vyhlášky č. 284/1995 Sb. představuje právní fikci osobní péče ženy o dítě, i když ve skutečnosti o dítě nepečovala, a to za předpokladu, že o něj nemohla osobně pečovat, neboť dítě bylo ze zdravotních důvodů v ústavní péči. Pro naplnění fikce osobní péče bylo proto nutné zjistit, zda se u syna žalobkyně jednalo o takové zdravotní postižení, pro které o něj nemohlo být pečováno v jeho domácím prostředí, případně že bylo nutné poskytovat speciální zdravotní péči, kterou nebylo možné poskytnout v domácích podmínkách. Fikce osobní péče vzniká jen tehdy, pokud jsou splněny kumulativně následující předpoklady 1. zdravotního postižení dítěte, 2. umístění dítěte z důvodu tohoto zdravotního postižení v ústavní péči a 3. ústavní péče je jediným důvodem, pro který nemohla žena – žadatelka o starobní důchod – o dítě pečovat, tedy poskytovat péči osobně, soustavně a aktivně. Aby mohla žalovaná zhodnotit požadovanou výchovu třech dětí, bylo by nutné doložit originál nebo ověřenou kopii dokladu prokazujícího, kdy byl X do ústavního zařízení přijat, a zda se jednalo o pobyt celoroční, nebo zda byl uznán dítětem dlouhodobě těžce zdravotně postiženým vyžadujícím mimořádnou péči podle vyhlášky č. 149/1988 Sb. ve znění účinném od 31. 12. 1995. Ze správního spisu je patrné, že Okresní správa sociálního zabezpečení Česká Lípa provedla šetření, ale bohužel se nepodařilo zajistit doklady, ze kterých by bylo patrné, kdy byl X do

ústavního zařízení umístěn. Ze strany žalobkyně nebyly doloženy žádné doklady prokazující, že dítě muselo být umístěno do ústavní péče ze zdravotních důvodů, čímž bylo žalobkyni znemožněno o dítě osobně pečovat. Takové doklady se nepodařilo obstarat ani žalované. Chybí listinný důkaz vystavený lékařem, který by konstatoval, že zdravotní důvody dítěte byly takového charakteru, že dítě muselo být umístěno do ústavní péče. Žalovaná proto uzavřela, že nebylo jednoznačně prokázáno, že by se u syna žalobkyně jednalo o takové zdravotní postižení, pro které o něho nemohlo být pečováno v jeho domácím prostředí, případně že bylo nutné poskytovat speciální zdravotní péči, kterou nebylo možné poskytnout v domácích podmínkách. Žalobkyně si brala syna často domů na víkendy a svátky, péči doma bylo tudíž dle žalované možné zajistit. Skutečnost, že syn žalobkyně byl umístěn v ústavu sociální péče ze zdravotních důvodů, nelze prokázat výsledkem svědků, neboť se jedná o otázku odbornou. K provedení navrhaných svědeckých výpovědí proto žalovaná nepřistoupila. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobkyně, duplika žalované, triplika žalobkyně

7. Žalobkyně nesouhlasila s interpretací § 4 odst. 1 vyhlášky č. 284/1995 Sb. provedené žalovanou. K naplnění fikce osobní péče v případě umístění dítěte do ústavní péče totiž citovaná vyhláška uvádí jediný důvod, a sice že se tak stalo ze zdravotních důvodů. Požadavek na existenci zdravotních důvodů pro ústavní péči je pak nutné vykládat tak, že se nesmělo jednat o důvody jiné než zdravotní. Ani fakt, že žalobkyně v rámci možností o svého syna pečovala také osobně, pokud to jeho aktuální stav umožňoval, nelze klást žalobkyni k tíži a dovozovat z něj, že syn vlastně nijak zásadně postižen nebyl a že nic nebránilo tomu, aby o něj bylo trvale pečováno v domácím prostředí. Pokud jde o problematiku opomenutých důkazů, žalovaná se k této námitce poprvé vyjádřila až ve vyjádření k žalobě. Nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí ale nelze zhojit až v rámci řízení před soudem. Důvod, který žalovaná uvádí pro neprovedení navržených svědeckých výpovědí, je ale neakceptovatelný i z věcného hlediska. Žalovaná přehlíží, že dokazování ve správním řízení je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů. Zjevně vychází z jakési varianty legální teorie důkazní a je přesvědčena, že důvody a okolnosti umístění X do ústavní péče lze prokázat výhradně listinnými důkazy, které mají mít jakousi nezpochybnitelnou sílu. S tím žalobkyně nesouhlasila.
8. V reakci na repliku žalobkyně žalovaná zopakovala, že žalobkyně do současné doby nepředložila žádný listinný doklad o přijetí syna do ústavního zařízení pro zdravotní důvody, ani žádnou lékařskou zprávu o jeho zdravotním stavu. Poznámka v lékařské zprávě ze dne 19. 6. 1984 týkající se dalšího těhotenství žalobkyně o umístění syna X v ústavu sociální péče pro zdravotní postižení dostatečně tyto skutečnosti neprokazuje. Není doloženo a tedy prokázáno, o jaké konkrétní zařízení se jednalo, že se jednalo o umístění do ústavního zařízení pro zdravotní důvody, ani od kdy do kdy tam byl syn umístěn. Před umístěním syna do ústavu sociální péče muselo proběhnout správní řízení a bylo vydáno správní rozhodnutí o umístění dítěte do konkrétního speciálního zařízení zřízeného pro zdravotně postižené osoby. Posouzení toho, zda ústavní péče byla či nebyla nezbytná, lze výhradně na základě listinných důkazů. Dle žalované nelze přistoupit na prokázání takto zásadních odborných otázek a údajů svědecky.

9. Žalobkyně reagovala námitkou, že pokud dle vnímání žalované neexistuje žádný důkaz o tom, že X byl v ústavní péči, je namíste presumovat standartní řádnou osobní celodenní péči ze strany žalobkyně a není vůbec dán důvod neuznání doby péče o dítě.

V. Posouzení krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Podle § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění platí, že *podmínka výchovy dítěte pro nárok ženy na starobní důchod je splněna, jestliže žena osobně pečuje nebo pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti alespoň po dobu deseti roků. Pokud se však žena ujala výchovy dítěte po dosažení osmého roku jeho věku, je podmínka výchovy dítěte splněna, jestliže žena osobně pečuje nebo pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti aspoň po dobu pěti roků; to však neplatí, pokud žena před dosažením zletilosti dítěte přestala o dítě pečovat. Pokud dítě zemřelo po dosažení 5 let věku, je podmínka výchovy dítěte splněna, jestliže žena osobně pečovala o dítě od jeho narození do jeho úmrtí; ustanovení vět první a druhé tím nejsou dotčena.*
12. Správní soudy opakovaně řešily podmínku započtení péče o dítě. Dospěly k jednoznačnému závěru, že pro účely započtení péče o dítě je stěžejní naplnit jak „materiální“ znaky péče, tak znaky „formální“. Za materiální znak péče lze považovat požadavek, aby matka o dítě pečovala osobně, soustavně a aktivně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 3 Ads 37/2003-49 a ze dne 28. 5. 2015, č. j. 7 Ads 277/2014-43). Formální znak péče pak plyne z požadavků § 20 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění, které označují případy, v nichž vůbec lze uvažovat o osobní péči o dítě. Jde o případy péče o dítě *vlastní* nebo *osvojené* a taxativním výčtem stanovený okruh kategorií *dětí převzatých do péče nabrazující péči rodičů* (podrobněji viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 10 Ads 66/2015-30, bod 17 a násl., a ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 Ads 112/2015-23, bod 21 a násl.). V každém jednotlivém případě žalovaná musí zkoumat, zda žena, která žádá o uznání péče o dítě, splňuje výše uvedené požadavky. Judikatura dosud nerozšiřovala okruh žen, které by měly nárok na uznání péče o dítě, a to snad jen s jednou výjimkou, kdy soud uzavřel, že neuznání péče o dítě před jeho adoptí, by se přičilo prostému chápání spravedlnosti (rozsudek ze dne 4. 1. 2007, č. j. 6 Ads 34/2006-49).
13. Pro nynější případ je klíčové provedení § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění v již citované vyhlášce č. 284/1995 Sb., která v § 4 odst. 1 stanoví, že *do doby péče o dítě potřebné ke splnění podmínky výchovy dítěte pro nárok ženy na starobní důchod (§ 32 odst. 4 zákona) se započítává též doba, po kterou žena nemohla o dítě osobně pečovat pro nemoc nebo proto, že dítě bylo ze zdravotních důvodů v ústavní péči.*
14. Výše uvedený § 4 odst. 1 citované vyhlášky, nad rámec § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, poskytuje ženám, které nemohly o dítě osobně pečovat, dobrodiní uznání doby péče pro účely výpočtu jejich důchodového věku. Tzn. shora uvedené ustanovení je tzv. právní fikcí osobní péče ženy o dítě, i když ve skutečnosti o dítě nepečovala, a to za

předpokladu, že o něj nemohla osobně pečovat, jelikož dítě bylo ze zdravotních důvodů v ústavní péči.

15. Podle žalované je pro naplnění fikce osobní péče nutno zjistit, zda se u syna žalobkyně jednalo o takové zdravotní postižení, pro které nemohlo být o něj pečováno v jeho domácím prostředí, případně, že bylo nutno poskytovat speciální zdravotní péči, kterou nebylo možno poskytnout v domácích podmínkách. Citované ustanovení tedy vykládá tak, že fikce osobní péče vzniká jen tehdy, je-li zdravotní postižení takového charakteru, aby znemožňovalo domácí péči, tedy aby ústavní péče byla ze zdravotních důvodů nezbytná.
16. Krajský soud v Ostravě, který posuzoval obdobný případ, dospěl v rozsudku ze dne 28. 4. 2022, č. j. 17 Ad 20/2021-23, k závěru, že takový výklad nemá oporu ani v citované vyhlášce, ani v zákoně o důchodovém pojištění. Zdejší soud se závěry Krajského soudu v Ostravě souhlasí.
17. Vyhláška jasně stanoví, kdy fikce osobní péče vzniká. Je tomu tak tehdy, jestliže jsou splněny kumulativně předpoklady 1. zdravotního postižení dítěte, 2. umístění dítěte z důvodu tohoto zdravotního postižení v ústavní péči, 3. ústavní péče je jediným důvodem, pro který nemohla žena – žadatelka o starobní důchod – o dítě pečovat, tedy poskytovat péči osobně, soustavně a aktivně (jak definovala judikatura). Žádné další podmínky, ani na kvalitu zdravotních důvodů, vedoucích k ústavní péči, zakotveny nejsou. Fikce osobní péče tedy nevznikne v případě, kdy je dítě v ústavní péči z jiných důvodů, např. výchovných. Stejně tak nevznikne v případě, kdy sice dítě je v ústavní péči pro zdravotní důvody, ale ženě – žadatelce o starobní důchod – brání v péči o ně i jiné okolnosti, např. výkon trestu odnětí svobody.
18. Kdyby měl zákonodárce v úmyslu vázat vznik fikce osobní péče na nezbytnost ústavní péče ze zdravotních důvodů, jak se domnívá žalovaná, nepochybně by tak výslovně učinil v zákoně a pro posouzení nezbytnosti zdravotní péče by stanovil výkladová kritéria a příslušný dotčený orgán. Zda ústavní péče byla či nebyla nezbytná, je totiž otázka odborná, pro jejíž zodpovězení by nepochybně byly vytvořeny zákonné předpoklady, jako tomu je v jiných řízeních založených na posouzení zdravotního stavu, např. řízení o přiznání invalidního důchodu či příspěvku na péči.
19. V posuzované věci byl syn žalobkyně přijat do ústavu sociální péče z důvodů psychomotorické retardace, tedy ze zdravotních důvodů, což vyplývá z lékařské zprávy ze dne 19. 6. 1984 předložené žalobkyní. Pokud snad žalovaná měla pochybnosti o tom, že syn žalobkyně byl umístěn v ústavní péči ze zdravotních, nikoliv jiných důvodů, měla provést žalobkyní navrhované výslechy svědků z nejbližší rodiny a rodinných známých, kteří mohli situaci dále osvětlit. Svědeckými výpověďmi sice skutečně nemohlo být prokázáno, zda ústavní péče byla či nebyla nezbytná, to ovšem nebylo pro posuzovanou věc rozhodující, jak bylo vysvětleno shora. Žalovaná pochybila, pokud na návrh na doplnění dokazování svědeckými výpověďmi v napadeném rozhodnutí vůbec nereagovala.
20. Pokud v dalším řízení nevyjdou najevo jiné skutečnosti, které by žalobkyni znemožnily o syna pečovat kromě toho, že byl ze zdravotních důvodů v ústavní péči, budou naplněny předpoklady pro vznik fikce osobní péče o syna podle § 4 odst. 1 citované vyhlášky.

21. Okolnosti zjišťované žalovanou, tedy zda si žalobkyně brala syna na víkendy a svátky domů, nejsou pro posouzení věci relevantní.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaná vycházela z nesprávného výkladu § 4 odst. 1 vyhlášky č. 284/1995 Sb. a krajský soud je proto zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. Žalovaná je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení právním názorem soudu vázána. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce a presumovaného souhlasu žalované.
23. Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle § 60 odst. 2 s. ř. s. ustanovení odst. 1 neplatí, mělo-li být právo na náhradu nákladů řízení přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.
24. V souzené věci byla úspěšná žalobkyně, soud jí proto proti žalované přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně byla v řízení před soudem zastoupena advokátem, náleží jí tedy náhrada nákladů spojených se zastoupením. Tyto náklady spočívají v odměně advokáta za zastupování ve výši 3 x 1 000 Kč za 3 úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a repliky [§ 1 odst. 1, § 7 bod 3, § 9 odst. 2 (věc sociálního zabezpečení) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 3 x 300 Kč za 3 úkony právní služby (§ 13 odst. 3 a 4 advokátního tarifu). Tripliku žalobkyně soud za samostatný úkon právní služby nepovažoval, neboť z něj nevyplynuly žádné nové skutečnosti. Soud tedy přiznal žalobkyni náhradu nákladů připadajících na její zastoupení ve výši 3 900 Kč a dále v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částku 819 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4 719 Kč, a žalované uložil, aby tuto částku zaplatila k rukám právního zástupce žalobkyně v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 12. listopadu 2024

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně